

kendt den danske grundlov som sin egen grundlov, men trods dette satte den danske stat ensidigt den danske grundlov i kraft på Færøerne i 1850. En sådan handling og den benyttede fremgangsmåde, at indlemme et oversøisk territorium i en stat, anerkendes ikke i henhold til folkeretten, dvs. de retsregler, der gælder for indbyrdes forhold mellem staterne.

Derudover er det et historisk og politisk faktum, at den færøske befolkning ved en folkeafstemning den 14. september 1946 stemte for løsrivelse fra Danmark. Beslutningen blev på det skammeligste tilsidesat af den daværende danske regering.

Politisk, økonomisk og kulturelt er der store forskelle landene imellem, og der har aldrig nogen sinde hersket den mindste tvivl iblandt befolkningen om, at den var et eget folk.

Alle disse forhold gør, at den færøske befolkning i alle henseender opfylder de kriterier, som folkeretten sætter for at være en nation, et folk i folkeretligt regi.

Disse forhold gør, at det færøske folk har et selvsagt krav på at få anerkendt sin ubegrænsede selvbestemmelsesret i henhold til folkeretten, dvs. at få anerkendt, at det er det færøske folk og ikke den danske statsmagt, der er den højeste myndighed, når det gælder spørgsmålet om, hvilken fremtidig politisk og retlig stilling det færøske folk måtte vælge som sit fundament, da tiden er moden til sådan en afgørelse.

På trods af kendsgerningerne, der her er ridset op, så har den danske statsmagt alligevel, uvist af hvilke grunde, vægret sig ved at anerkende dette ubestridelige faktum over for det internationale samfund. I adskillige meddelelser til De Forenede Nationer omtales Færøerne ikke som andet end et dansk folkesamfund, community. Og som det burde være de fleste bekendt, er folkesamfund et ikkeeksisterende begreb i den folkeretlige terminologi. Det ferskeste eksempel på, hvordan denne vægning og manglende anerkendelse fik direkte og konkrete negative konsekvenser, var, da Færøernes landstyre og Nyrup Rasmussen-regeringen forhandlede om en ny traktat imellem landene.

Hensigten fra færøsk side var, at Færøerne igennem traktatindgåelsen skulle blive suveræne, en stat – et ønske, som et flertal på 60 pct. af Lagtingets repræsentanter støttede, efter at de havde fremhøvd kravet som valgtema i debatten op til lagtingsvalget for godt 4 år siden.

Den daværende danske statsminister, hr. Poul Nyrup Rasmussen, nægtede at anerkende det

færøske folk som et folkeretligt subjekt, der havde selvbestemmelsesret i henhold til folkeretten. Han insisterede på, at forhandlingerne med Færøerne om færøsk suverænitæt ikke var et folkeretligt anliggende, men et rent dansk indenrigspolitisk anliggende. Dermed sad man i den uholdbare situation, at en stats regering forhandlede med sine egne undersætter. Der var absolut ingen ligestilling imellem de to forhandlingsparter, der som bekendt havde vidt forskellige målsætninger.

Situationen medførte også, at det færøske landstyre overhovedet ingen rettigheder havde, da man ønskede at få skabt ligestilling imellem de forhandlende parter. Forhandlingerne brød sammen på grund af disse forhold, og da færingerne spurgte De Forenede Nationer om fremgangsmåden, såfremt FN skulle være uvildig observatør under sådanne forhandlinger, reagerede den danske regering prompte med en meddelelse til FN om, at Færøerne ingen rettigheder havde til at optræde på det folkeretlige plan. Et forsøg fra færøsk side på at komme i direkte kontakt med den vestlige forsvarsalliance, NATO, led samme skæbne af de samme årsager.

Den nye danske regering har snart siddet i et halvt år, og tilsyneladende er der intet nyt under solen. Adskillige spørgsmål her i salen har ikke afklaret situationen, og da statsministeren den 17. april blev spurgt direkte, om han anerkendte, at det færøske folk var et folkeretligt subjekt med fuld selvbestemmelsesret, var svaret benægtende. Det må beklages, at dette skal være den danske stats holdning i 2002, en holdning, der er et meget klart brud på det færøske folks rettigheder. Nævnte holdning er ligeledes på kollisionskurs med de demokratiske rettigheder og grundprincipper, der overvejende er accepterede i vor del af verden, den, vi sædvanligvis påberåber at være den civiliserede del af Moder Jord.

Diverse danske statsministre kan ikke tilbagevise denne praktik ved gentagne gange at sige, at et ønske fra Færøerne vil blive respekteret af Folketinget. Det drejer sig jo i første omgang om retten til at få en ligeværdig forhandlingssituation. Den fik Færøerne ikke anno 2000. I anden omgang drejer det sig om, at det færøske folk er øverste myndighed i denne sag. En selvbestemmelsesret, der beror på tilfældig goodwill fra det danske Folketing, er ikke selvbestemmelsesret i henhold til folkeretten.

Det samlede politiske spektrum på Færøerne, muligvis med Sambandspartiet som eneste und-